

Prolog

Sal Konstanzová

„Jsem skoro nahoře.“

S výstupem jsem začala, sotva se rozednilo. Neodbytné prsty ostrého pouštního větru mě tahaly za plášť. Nos a ústa jsem si před vířícím pískem a popelem zakryla šálem a oči jsem si před pronikavým sluncem chránila tmavými brýlemi.

„Já vím,“ ozvala se *Vrtošivá fena* ze sluchátka v mém pravém uchu. „Sleduju vaši pozici a životní funkce.“ Byla zřejmě trochu netrpělivá, ale mně se na odpověď nedostávalo dechu. Chrámy Vysočiny se nacházely na impozantní stolové hoře vysoko nad vyprahlou pustinou. Jediná cesta k nim vedla po schodech vytesaných do rezavě zbarveného úbočí stolové hory.

„Pořád si myslím, že by bylo rychlejší, kdybych vás nahoře vysadila,“ dodala.

„Přece víš, že je to zakázané.“ Schody byly vyleštěné tisíciletým působením větru a písku a nespočtem nohou, lidských i nelidských. Plíce a stehna mě po dlouhém výstupu pálily. „A kromě toho by to nebylo ono,“ zafuněla jsem mezi sípavými nádechy. „Výstup po schodech k tomu prožitku patří.“

Celé mi to trvalo tři hodiny. Utábořila jsem se u paty skal a vyrazila do chladného, předjitřního šíření. Chtěla jsem být na vrcholku dřív, než polední žár promění výstup v peklo.

„Když to říkáte.“

Chrámy Vysočiny patřily k nejstarším mimozemským ruinám, které lidstvo znalo. Byly nedocenitelným duchovním a archeologickým pokladem, ale já jsem nevyšplhala až sem jen proto, abych viděla několik rozvalených pískovcových zdí. Sundala jsem si batoh a nechala ho spadnout k nohám. V porovnání s těmito předpotopními ruinami se moje vlastní problémy zdály nepatrné a pomíjivé, moje obavy malicherné a zbytečné. Dřepla jsem si k batohu a z postranní kapsy vytáhla černou růži s dlouhým stonkem. Její hedvábné okvětní lístky se třepaly ve větru.

„Dva kroky doleva,“ řekla *Vrtošivá fena*. Přestože momentálně visela na parkovací dráze čtyřicet tisíc kilometrů nad touhle pouští, dokázaly její senzory rozlišit a zaměřit na povrchu cokoli o velikosti jednoho mikronu.

Posunula jsem se. „Tady?“ Podívala jsem se na zem mezi svýma nohama. Když před patnácti lety vypukla válka o Archipelag, zemřela zde seržantka od dělostřelectva Greta Nowaková, když bránila vrchol kamenného schodiště. „Určitě?“ Taktické počítače sledující bitvu zaznamenaly její přesnou polohu v okamžiku smrti, ale teď, jeden a půl dekády poté, nebylo na místě nic, co by tomu nasvědčovalo, dokonce ani skvrna na větrem obroušené skále.

„Určitě.“

„Tak dobře.“

Z kapsy jsem vyndala starožitný stříbrný rámeček s fotografií George Walkera, bývalého zdravotního důstojníka *Vrtošivé feny*. Zemřel při našem pokusu o záchranu posádky ztroskotané průzkumné lodě. Zanedbala jsem vyhodnocení rizikovitosti místní fauny a on za to zaplatil životem.

Rukávem jsem si z brýlí otfela prach a šmouhy po prstech. Rámeček byl z masivního stříbra a snad dost těžký na to, aby ho z místa neodfoukl ostrý pouštní vítr. Fotka pocházela z ošetřovny *Vrtošivé feny* během války o Archipelag, ještě předtím, než loď rezignovala na své poslání a přihlásila se k Záchranému sboru. George měl na sobě oranžovou kombinézu doktora námořnictva. Vypadal mladší, než jsem si ho pamatovala. Ještě neměl úplně šedivé vlasy a tolik vrásek v obličejí. Ale ten úsměv jsem si nemohla splést. Klekla jsem si a opřela rámeček o drolivý červený kámen nejbližší zdi tak, aby na něj každé ráno dopadly první sluneční paprsky a ozářily mu obličej. Prstem jsem po skle sledovala obrys jeho tváře. Na západě se jako bledí diváci stále vznášely tři z pěti měsíců planety.

„Promiň, Georgi.“ Nevěděla jsem, co jiného říct. Zvedla jsem růži ke rtům pod šálem, položila ji před rámeček a její stonek zatížila kamelem velikosti pěsti. Gretě Nowakové jsem neměla co říct. Neznala jsem ji. Tady padla, ale protože si její tělo nikdo nevyžádal, využilo se na orgány a kmenové buňky. Šrapnel jí sice roztrhal srdce a plíce, ale její ledviny, játra a slezina zachránily život třem zraněným spolubojovníkům. Její kmenové buňky byly mezitím odeslány do speciálního, dvanáct světelných let vzdáleného zařízení námořnictva, kde je o rok později využili k vypěstování organických procesorů – mozků – pro smečku šesti válečných lodí třídy Dravec. Šestici tvořila *Vrtošivá fena* a její sesterské lodě.

Tou rúží chtěla *Fena* uctít památku seržantky stejně, jako fotografie byla mým způsobem, jak se rozloučit s Georgem.

Blížilo se poledne. Ležela jsem ve stínu chrámové zdi a hlavu si opírala o paži. Kameny byly tvrdé, hrboлатé a pouštní vítr z nich svál všecken písek. Nedokázala jsem najít nějakou pohodlnou polohu, tak jsem sledovala chvění rozpáleného vzduchu na okraji plošiny.

„Tak co teď?“ zeptala se znuděně *Vrtošivá fena*. „Chcete se zase plahočit celou cestu dolů?“

„Napřed musím počkat, až se ochladí.“

„A kdy to bude?“

„Za pár hodin.“

„Určitě nechcete, abych vás vyzvedla?“

Ukryla jsem úsměv pod šálem. „Rozhodně nechci, díky.“ Obě jsme věděly, že zřícenina leží uprostřed polokulové bezletové zóny. A abych řekla pravdu, docela jsem si užívala samoty. Po tom, co jsme prožili v Galerii, jsme si zasloužili odpočinout si od povinností.

To byl vlastně hlavní důvod téhle zkušební cesty.

Po bitvě všichni skončili v karanténě, dokud si doktoři nebyli jisti, že nepřenášíme nějaké cizí patogeny. Dokonce i *Fena* prošla něčím, čemu říkala „rajony na všech palubách“. Když si byli naprosto jisti, že nepředstavujeme zdravotní riziko, podrobili nás představitelé Sboru důkladnému výslechu. Detailně zkoumali naše svědectví a lodní záznamy událostí od nouzového volání *Geest van Amsterdamu* přes okamžik, kdy se objevila milionová Mramorová flotila, až po chvíli, kdy jsem byla okolnostmi přinucena zabít admirála Konglomerátu na palubě jeho vlastní vlnkové lodě.

Během celé své historie byl Záchranný sbor nepolitickou organizací, zasvěcenou pouze zachování života a záchraně zbloudilých vesmírných cestovatelů. Proto nebylo divu, že představitelé Sboru nebyli nijak nadšeni, když se náhle ocitli uprostřed největších vojenských a politických změn od války o Archipelag.

Byly to týdny křížových výslechů, fyzických vyšetření a všech možných testů, které si dokázali vymyslet. *Vrtošivá fena* se vynořila z onoho vzdáleného mauzolea v čele cizí flotily tak veliké, že by se jí nevyrovnaly ani spojené síly všech vlád lidské Většiny, a představitelé Sboru byli pod velikým vnějším tlakem, aby zjistili, jaký vliv na budoucí činy a záměry této flotily *Fena* a její posádka mají.

Všechny jejich otázky jsme zodpověděli podle našich nejlepších schopností. A když *Fena* konečně prohlásila, že okamžitě odlétá, měli aspoň tolik zdravého rozumu, že se s ní nedohadovali.

Těžké křižníky třídy Dravec umějí být tvrdohlavé mrchy, a tenhle navíc musel nedávno zabít sesterskou loď, která ho zradila.

Občas bylo snadné zapomenout, že srdcem lodě je lidská mysl. Při sto dvaasedmdesáti metrech délky a výtlaku deset tisíc tun představovala impozantní stvoření předurčené k boji. Ale za těmi raketovými silami, torpédovými komorami a kryty senzorů postupně vznikaly skutečné emoce. Přestože tři čtvrtiny jejího myšlení probíhaly na umělých procesorech, nedokázalo žádné množství silikonu zamaskovat bouřlivé pocity smutku a viny, které zmítaly naklonovaným kortexem.

Zabila svoji sesterskou loď. Bylo to sice v sebeobraně, ale to neznamenalo, že se s tím vyrovná snáz.

A já?

Já jsem nařídila zabití jiného člověka. Udělala jsem to proto, abych uchránila jeho posádku před bojem, který nemohla vyhrát, ale stále jsem si připadala jako vrah.

Obě jsme potřebovaly čas, abychom se vyrovnaly s tím, co jsme udělaly, a potřebovaly jsme se rozloučit s padlými druhy.

Představitelé Sboru nám všem velice neochotně dali dovolenou. A upřímně, zasloužili jsme si ji.

Ležela jsem ve stínu pobožené zdi, zírala na oblohu a přemýšlela o Georgovi, o válce a o lidech, které jsme ztratili. O tom, jak život soustředí své rány na nás stejně, jako asteroidy otlouká a jizví chladná palba meziplanetárního prachu.

Co je to čest?

Když jsem během války velela nemocniční fregatě, měla jsem možnost mluvit se spoustou vojáků, mužů i žen. Někteří zápasili se smrtelnými zraněními. S nevidoucím pohledem a zuby zařatými bolestí mě drželi za ruku a ptali se, jestli si myslím, že obstáli se ctí. V jejich pojetí se čest zřejmě rovnala statečnosti. Být zraněný a chovat se čestně znamenalo, že se nepříteli postavili beze strachu, že nebyli jen další roztrhanou potravou pro děla, že se chovali tak, že jejich rodiny mohou z jejich chování čerpat útěchu, protože prosazovali hodnoty, za něž bojovali.

Ale pro mě čest vždycky znamenala něco jiného. Něco ušlechtlejšího a mnohem osobnějšího. Moje praprababička ji definovala, když psala základní dokument Sboru, takto: „Odvaha znamená odpustit, i když každý nerv vašeho těla volá po pomstě.“

Pro mě čest znamená mít takovou odvahu, a navíc sílu jednat správně, i když to může být proti mému vlastnímu zájmu. A podle téhle definice velitelé Konglomerátu ztratili čest v bitvě o Pelapatarn. Mohli buď prohrát válku, nebo zničit nenahraditelný svět s miliardami inteligentních rostlin. Zvolili druhou možnost. Zvolili špatnou cestu, protože to vyhovovalo jejich krátkodobým cílům. Ale tyhle stromy zde byly nespočet tisíciletí, rostly a umíraly po životě delším, než bylo trvání mnohých lidských civilizací. Jejich zničení bylo znesvěcením. Byla to neuvěřitelně krátkozraká genocida. A pokud šlo o mě, vinni byli všichni, od generálů, kteří vydali rozkaz, přes velitele Flotily Konglomerátu, který ho předal dál, po kapitány lodí, kteří to zvěrstvo vykonali. Podle mě byli spoluvinníky všichni od kapitánky Dealové dolů k poslední anonymní lodi v jejím úderném svazku. Pokud by měli jen špetku cti, raději by položili své životy, než aby se podíleli na takovém barbarství.

Když k tomu zločinu došlo, byla jsem v soustavě, ale moje fregata měla rozkaz držet spolu s ostatními podpůrnými loděmi pozici na oběžné dráze kolem většího ze dvou měsíců Pelapatarnu. Mohli jsme jen s hrůzou sledovat přicházející obrazy – obrazy světa v plamenech a smrti v nepředstavitelném rozsahu.

Když mi zemřeli rodiče, vstoupila jsem do námořnictva Vnějších. Udělala jsem to, abych vystoupila ze stínu své rodiny, a především své praprababičky. Ale po Pelapatarnu jsem už věděla, že nemohu sloužit v organizaci zasvěcené násilí, jakkoli by to násilí bylo spravedlivé či ospravedlnitelné. Nebo *čestné*. Rezignovala jsem. Předala jsem nemocniční fregatu zástupci kapitána a podala si žádost do Záchranného sboru.

A když jsem si připnula tu šestnáctícípou žlutou hvězdu s mottem Život nade vše, věděla jsem s naprostou jistotou, že jsem našla místo, kde mohu po zbytek svých dnů sloužit skutečně se ctí, s tím druhem cti, která pramení ze soucitu a odpuštění, ne z krutosti a prospěchu.

Probudila jsem se o dvě hodiny později, celá ztuhlá od ležení na tvrdém povrchu. Překvapilo mě, že jsem spala tak dlouho. Výstup na stolovou horu mě stál víc sil, než jsem čekala.

„Vítejte zpátky.“ Hlas *Vrtošivé feny* ve mně vyvolal nečekaný záchvěv sklíčenosti. Proč jsem tady? Proč ležím na skále v poušti sto světelných let od místa, kde jsem se narodila? Sto světelných let od hrobů mých rodičů a kdovíjak daleko od zmrzlé slupky jediného muže, kterého jsem milovala?

„Vyspala jste se dobře?“ zeptala se *Fena*.

Promnula jsem si oči a zvedla se na lokty. Vítr byl stále horký, ale už ztratil polední žár.

„V rámci možností.“ Posadila jsem se a potlačila heknutí, když mi něco luplo v kříži.

„Proč jsi mě neprobudila?“

„Napadlo mě, že byste si chtěla odpočinout.“

Překvapeně jsem zamrkala. „Nebýváš tak ohleduplná. Kdybych nevěděla svoje, řekla bych, že dospíváš.“

Sbalila jsem si věci a vracela se ke schodišti. Uviděla jsem skupinku turistů, kteří nahoru jeli na oslech. Vyjeli za denního žáru, všichni byli pod klobouky s širokými krempami brunátní a sotva lapali po dechu. Když mě uviděli, přátelsky se na mě usmáli jako horolezci, kteří se potkávají na vrcholu hory. Když ze zvířat sesedli, vyměnili jsme si pár zdvořilostních frází o vedru, příkrém výstupu a chybějícím zábradlí.

Pak se mě jeden z nich zeptal: „Vy patříte k Záchrannému sboru?“ Měl hustý knír a vojenské držení těla. Přejela jsem pohledem po svém volném oblečení, protože mi nebylo jasné, jak to mohl poznat. Pak jsem si vzpomněla na odznak, který jsem použila jako sponu pláště, na plasticou šestnáctícípou hvězdu Záchranného sboru vyvedenou v bronzu. Dotkla jsem se jí prsty.

„Ano.“

„Viděli jsme váš křížník na orbitě.“ Ukázal palcem k nelítostné obloze nad pouští a já měla co dělat, abych se tam nepodívala.

„Ano, ta loď je se mnou.“

Přikývl, jako kdyby rozuměl složitému vztahu, který jsem měla s útočným těžkým křížníkem, jenž jsem považovala za svůj domov i sestru.

„To je Dravec, že jo?“

„Vyřazený ze služby.“

„Myslel jsem si to.“ Poklepal si na rozložitý hrudník. „Strávil jsem osmnáct let u námořnictva Konglomerátu. Během války jsem dohlížel na provoz v okolí Charlottiny planety.“

Byl na sebe tak hrdý a sám se sebou spokojený, že jsem se neubráníla a řekla: „Já jsem byla u Pelapatarnu.“

To mu trochu srazilo hřebínek.

„Vy jste *bojovala* na Pelapatarnu?“

„Velela jsem nemocniční fregatě.“

„Opravdu?“ Naklonil se ke mně. Zjevně ho to ohromilo. „Bylo to tak zlé, jak se říká? Myslím ta bitva.“

„Horší.“ Nedokázala jsem se rozpovídat. Některé věci se nedají vypovědět a porážka sil Vnějších na Pelapatarnu byla zvěrstvem, pro kterou jsem neměla slov. Naštěstí to vypadalo, že i tomu rozumí. Oba jsme pozorovali prach mezi námi a na okamžik jsme se ztratili ve svých vlastních zážitcích z války.

Zbytek skupiny pokračoval dál k rozvalinám chrámu. Muž s knírem se nuceně usmál.

„No, rád jsem vás poznal, kapitánko.“ Zasalutoval. „A je dobré vědět, že některé lodě mají ještě lidskou posádku.“

Také jsem mu zasalutovala. Zmocnil se mě trochu divný pocit. Nemohla jsem se dočkat, až se pustím dolů po schodech. Byla jsem celá ulepená, potřebovala jsem sprchu a napít se něčeho studeného. Ale ta jeho poznámka mě zaskočila.

„Lidskou posádku?“ Všechny lodě měly lidské posádky, kromě... „Myslíte Mramorovou flotilu?“

Přestal se usmívat, ušklíbl se a odplivl si do prachu.

„Podle mého názoru je to všivá invazní flotila.“

„Opravdu?“ Očividně neměl ponětí o roli, kterou jsem hrála při probuzení Flotily z jejího tisíciletého spánku. „Nevypadá to, že by se chovala nepřátelsky.“ Pokud jsem věděla, zaujala Flotila pozici na okraji systému Camrose a momentálně mezi ní a představiteli Sboru probíhala diskuse o tom, jak by mohla nejlépe splnit své poslání, jímž bylo zabránění dalšímu konfliktu o rozměrech války o Archipelag. Řekla jsem mu to, ale můj nový známý se nedal jen tak snadno uchláchnit.

„Co o nich víme,“ pokračoval celý zarudlý a zpocený, „kromě toho, že přežily rasu, která je stvořila, a teď se objevily tady a nabízejí pomoc?“

Konglomerát vždycky soudil podle sebe a byl podezřívavý k jiným rasám. Tenhle postoj mě jako bývalou příslušnici Vnějších vždycky hrozně štval.

„Nevypadají nepřátelsky,“ řekla jsem.

Potřásl hlavou. Asi ho zklamala moje naivita. Pak ukázal palcem na svoji hrud'

„Já jim tedy nevěřím, a ani vy byste neměla.“

PRVNÍ ČÁST

DUCH LUCY

Vesmír má téměř nekonečnou schopnost okouzlovat a děsit.

Sofia Nikitasová

Johnny Schultz

Útok přišel, když jsme se pohybovali v prázdnostě vyšších dimenzí, a přišel bez varování. Měl jsem po noční partičce karet se Santosem a Kellyovou, oči mě pálily z nevspání a lezl jsem po žebříku nahoru na můstek, když sebou *Duch Lucy* trhnul stranou a praštil se mnou o přepážku.

Skončil jsem na zádech u paty žebříku. Narazil jsem si levé rameno a odřel pravou holeň. V jedné ruce jsem nesl svoji starožitnou koženou leteckou bundu, kterou jsem při nárazu do stěny upustil. O něco jsem si roztrhl čelo. Když jsem si na ně sáhl, měl jsem prsty ulepené a rudé od krve.

„Hej!“ zařval jsem nahoru do průlezu. „Co se to sakra děje?“

Cítil jsem zakolísání umělé gravitace, která se musela znovu kalibrovat, protože nedokázala vyrovnat prudkost trnutí.

V průlezu nade mnou se objevila tvář Vita Accardiho.

„Něco do nás narazilo, šéfe.“

Jednou rukou jsem si držel ránu na čele, druhou jsem sebral bundu a vydrápal se na nohy.

„Jo, bez prdele?“ Držel jsem se stěny, abych neupadl. Gravitace stále vyváděla psí kusy a já jsem nechtěl, aby mě případný druhý náraz zaskočil. „Co je to? Někdo po nás střílí?“

Vito na mě vyvalil oči a zavrtěl hlavou.

„Nevím. Radši pojdte nahoru.“

Duch Lucy byla středně velká obchodní loď s licenci převážet sto šedesát tun nákladu mezi rozmanitými světy Většiny. Byla tři sta metrů dlouhá a sto padesát metrů široká. Z profilu připomínala hranatý industriální sekáček s tupým nosem a chuchvalcem pohonných jednotek na zádi. Svého času měla spoustu majitelů a létala po celé Většině, od

Země přes hvězdy Okraje až po Proudnicí. V řezu vypadala jako trojúhelník se zaoblenými vrcholy, rozdělený do tří úrovní. Většinu rozlehlé dolní paluby zaujímal nákladový prostor, její zbytek pak motory a palivové nádrže. Na prostřední palubě se nacházely prostory posádky, kajuty cestujících, stísněná jídelna, dílny údržby a výstrojní skladiště. Nejmenší, horní, palubu zabíral můstek, ale ještě se na ni vešla přechodová komora pro cestující a malá společenská místnost s velkým oknem, popraskanými koženými křesly a spoustou hnědých zelenců s ostrými listy.

Po přístavech koluje pověst – a já dělám, co můžu, abych ji udržel při životě –, že jsem loď ve svých sedmnácti vyhrál v kartách, když jsem byl ještě mladinká přístavní krysa. Nebyla to pravda, ale pěkně mi to vylepšovalo reputaci.

Ve skutečnost jsem loď koupil částečně za peníze zděděné po bezdětném strýci, částečně díky obrovské hypotéce od banky, kterou jsem do dnes měsíčně splácel. Teď, o deset let a zhruba tisíc světelných let později, jsem hrál roli „šťastného“ Johnnyho Schultze tak dlouho, že jsem měl občas problém rozlišit, která verze příběhu je pravdivá a kterou jsem si vymyslel.

Vylezl jsem po žebříku a průlezem se vysoukal na můstek. Hlavní monitor ukazoval záběr na šedou mlhu, která obklopovala loď. Na druhé, menší, obrazovce byl počítačem vytvořený interface *Lucy*. Dívka s jasnými, hravými očima a vlasy barvy hvězdného svitu.

Hodil jsem koženou bundu přes opěradlo kapitánského křesla, připoutal jsem se a otřel si zakrvácené prsty o stehno. „Co víme?“

„Celkem nic,“ odpověděl Vito. „Loď nic neviděla.“

Pohlédl jsem na *Lucy*. „Nic?“

Dívka na obrazovce našpulila virtuální rty. „Údaje senzorů jsou v normálu, drahoušku.“

Dokonce ani po tak dlouhé době jsem si nezvykl, že někdo na pohled tak mladý hovoří jako stará žena. Obraz avatara zůstal neměnný od uvedení lodě do provozu, ale její mysl za desítky let, co rozvážela náklad po Většině, zestárla.

„Nezaznamenalas žádné teplo, hmotu, nic takového?“

„Jenom prázdnotu jako vždycky.“

Opatrně jsem si protáhl rameno. Začínalo tuhnout.

„Vito?“

Pilot pokrčil rameny a vypadal otřeseně. „Něco do nás praštilo.“

„Ale neviděl jste, co to bylo?“

„Nepřišlo to zepředu.“ Viděl jsem na jeho horním rtu drobné perličky potu. „A loď to neviděla...“

„Určitě to byl náraz? Nemohla to být explozivní dekomprese?“ Napadlo mě, že uvnitř něco vybuchlo a protrhlo trup.

„Všechny údaje z vnitřních prostor ukazují normální tlak, drahoušku,“ odpověděla *Lucy*. „Ale zaznamenala jsem silné poškození obložení trupu na pravoboku. Ať do nás narazilo cokoli, přišlo to nepochybně zvenčí.“

To vylučovalo nehodu, poruchu nebo sabotáž.

Vito si rozklepanou rukou zamnul rty.

„Piráti?“

„V prázdnotě?“ Zavrtěl jsem hlavou. „To není možné. Nemůžete záútočit na jinou loď skrz hyperprázdnou. A kromě toho, i kdyby tam venku byla jiná loď, musela by ji *Lucy* vidět.“

„Tak co to do nás praštilo?“ Vypadalo to, že se každou chvíli začne hystericky hihňat. „Nějaká nestvůra z hyperprázdná?“

„Neblázněte.“ Lidský mozek – u něhož se vyvinula schopnost vidět maskované dravce plížící se vysokou travou –, vystavený propastné nicotě prázdnoty, měl sklon vidět tvary a nebezpečí i tam, kde neexistovaly. Lidé, kteří se upřeně dívali do svištících mlh vyšších dimenzí, někdy viděli stíny pohybující se po okraji jejich zorného pole a představovali si podivné, neuvěřitelné netvory, kteří se skrývají na hranicích viditelnosti jako vlci kroužící kolem dohasínajícího ohniště.

Vito se nervózně zasmál. „No a co jiného by to podle vás mělo být, šéfe? Kus šutru? Flaška od piva, kterou někdo vyhodil přechodovou komorou?“

„To sotva.“ Abyste se udrželi v hyperprázdnou, potřebujete pohon. Cokoli bez pohonu rychle propadne dimenzemi zpátky do normálního, všedního vesmíru. Proto možnost, že nás trefila nějaká zbloudilá troska, byla nekonečně malá. Vyvolával jsem si obraz ze všech venkovních kamer na trupu, ale nikde jsem neviděl nic víc než obvyklé svištící prázdnou.

„Tvoje senzory nic?“ zeptal jsem se znovu *Lucy*.

„Ani buřt, drahoušku.“

„Hmm...“ S jedním okem na venkovních monitorech jsem zavolal do místnosti posádky. Odpověděla Riley Addisonová. Bylo jí pětadvacet, měla dlouhé, kaštanové vlasy a v pravém obočí zlatý cvoček. Jako lodní skladnice měla na starosti nakládku a vykládku nákladu a starala se o lodní zásoby.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Dostali jsme pecku.“ Zamračila se, když si všimla krve na mém čele. „Jsou všichni v pořádku?“

„Sem tam odřenina a modřina, většinou.“ Na tváři měla červenou skvrnu, jako kdyby ji udeřilo něco malého a těžkého. Jako třeba hrnek na kafe nebo šroubovák. „Ale Chet byl dole ve strojovně, když se to stalo. Pěkně ho to tam pomlelo.“

„Jak je na tom?“

„Vypadá to, že má pár zlomených žeber.“ Chet byl Druff, lodní strojník. Jeho tělo pokrývaly lesklé šupiny, měl šest končetin a šest rukou, které zároveň sloužily jako obličej.

„Do prdele.“

„Máte představu, co do nás narazilo?“

„Dělám na tom. Víte, jak je na tom Abe?“ Abe Santos byl lodní kuchař. Měl by být v kuchyni a připravovat oběd.

„Spadl mu kastrol na nohu.“

„Je v pořádku?“

„Oteklo mu to a pořádně ho to bolí. Vypadá to na nepěknou zlomeninu, a navíc se opařil. Ale popravdě ho zřejmě nejvíc naštvaly ty rozsypané špagety.“

Usmál jsem se. „Tak s tím nic nenaděláme. Víte něco o Jansenovi a Monkovi?“

„Nepodařilo se mi s nimi spojit.“

„Zkoušejte to dál.“ Natáhl jsem se k vypínači. „Ať se Dalton o všechny postará, jak se dá, a pak zkontrolujte, že se všichni připoutali. Nechci další raněné.“

Addisonová ledabyle zasalutovala. „Ano, pane!“

Obrátil jsem pozornost k obrazu venkovních kamer. Nicota hyperprázdná mi nikdy nijak zvlášť nevadila. Snad proto, že na lodích jsem létal od svých patnácti let a na svištící řídké mlhy jsem si prostě zvykl. Možná jsem byl statečnější než většina ostatních. Nebo mi zkrátka chyběla představivost, která by vykouzlila běsy z ničeho. Ať byl důvod jakýkoli, nebál jsem se upřeného pohledu do propasti.

„Za pět minut jsme u cíle,“ řekl Vito. Aktivoval interkom a jeho hlas se rozléhal celou lodí. „Celé posádce, připravte se na skok zpátky do reality. Čtyři minuty pětáctyřicet vteřin a odpočítáváme.“

Přestože on byl pilot, naprostou většinu navigačních výpočtů prováděl *Duch Lucy*. Lidský mozek by sám prostě nedokázal přežvýkat množství čísel potřebných k výpočtu kurzu vyššími dimenzemi. Vrhout se do hyperprázdná bez výpočtů byl ten nejlepší způsob, jak navždy beze stopy zmizet.

Obraz na externích monitorech zůstával neměnný, proto jsem požádal *Lucy*, aby dál sledovala okolí, a já si ještě jednou prošel detaily o cíli naší cesty.

Chtěli jsme se setkat se starou generační lodí Nymtoqů jménem *Neodbytná touha po nové půdě*. Zkonstruovali ji z vykutaného asteroidu ještě předtím, než objevili cestování vyššími dimenzemi, a teď byla na cestě téměř deset tisíc let. Společenství žijící uvnitř se rozpadlo a vymřelo dávno předtím, než loď dosáhla zamýšleného cíle, proto Nymtoqové udržovali starou loď jako památník. Navedli ji na uzavřenou dráhu, která protínala jejich teritoria. Udělili jí takovou rychlost, aby donekonečna pendlovala temnými mezihvězdnými prostory a ke světlu obydlých soustav se přiblížila jen jednou za několik staletí.

Chtěli jsme se dostat blíž, vlézt dovnitř a vzít odtud všechno, co pobeře a co se dá prodat. Po válce o Archipelag zůstaly v tuctu soustav Většiny vraky lidských lodí. Během posledních několika let jsme z nich vybrali funkční výstroj, výzbroj a náhradní díly, ale bohaté nálezy byly stále řidší a my potřebovali najít nový zdroj příjmů. Dokonce i takový, který byl, technicky vzato, ilegální a způsobil by nám pořádné potíže, kdyby Nymtoqové někdy zjistili, co jsme udělali. Považovali by to za pirátství, i když já bych to spíš viděl jako záchranné práce. *Neodbytná touha* letěla po staletí bez posádky a s nečinnými systémy, zatímco zbytek vesmíru kolem ní svištěl hyperprázdnem a na vzdálenosti, na které ona potřebovala celé dekády, mu stačily dny. Tohle byl památník, letící hrobka. A my jsme byli archeologové, kteří přišli pro cenné starožitnosti.

Aspoň takhle jsem si to říkal. Pravdou bylo, že jsme se chtěli vloupat dovnitř a sebrat všechno, co nás zaujme. Neměli jsme čas ani chuť si příliš vybírat.

Vito si odkašlal. „Čtyři minuty patnáct vteřin.“ Začal přiškrcovat motory a připravoval se na postupný přechod do normálního prostoru. Jestli jsou *Lucyiny* výpočty správné – a souřadnice, které jsem koupil, stály za ty prachy –, vynoříme se do prázdného prostoru několik desítek kilometrů od masy *Neodbytné touhy*.

„Čtyři minuty deset vteřin.“

Sevřel jsem područky křesla a vyslal tichou modlitbu ke všem bohům, kteří snad naslouchali. Jestli nám tohle nevyjde, nebudu mít na zaplacení posádky, nemluvě o palivu a vystrojení lodě na další let. Ano, riskovali jsme hněv cizí rasy a vztek lidských celních úředníků, ale jestli se nám nepodaří nabrat pořádný náklad a dostat ho bezpečně na trh, máme utrum.

„Tři minuty padesát vteřin.“

Ještě jednou jsem zkontroloval bezpečnostní pásy. Přechod do normálního prostoru může být docela drsný a já už jsem si na jeden den natloukl až až. Zkontroloval jsem přezky a nastavil pásy tak, abych se cítil pohodlněji. Srdce se mi při vyhlídce na nadcházející nájezd rozbušilo dvakrát rychleji.

Už jenom tři minuty...

Stále jsem sledoval odpočet, když jsem koutkem oka zahlédl pohyb. Jako kdyby se mezi cáry mlhy mihlo něco černého. Když jsem se podíval na obrazovku, bylo to pryč.

„Lodi, co to bylo?“

„Co, drahoušku?“

Ukázal jsem na patřičný monitor. „Na obraze z pravoboku něco bylo. Jen na vteřinu.“

„Moje senzory nic nezaznamenávají.“

„Zase!“ Tentokrát to bylo na přední obrazovce. Něco mrštného a černého se prohnalo šerem, asi tak dvě stě metrů před přídí *Lucy*.

„Kde?“

„Tam!“ zabodl jsem prst do obrazu, ale ta věc už zmizela v mlze.

Otočil jsem se k pilotovi. „Vy jste to viděl, ne?“

Vito měl vytřeštěné oči a svíral hranu ovládacího pultu. Chtěl něco říct, ale nic ze sebe nedostal. Viděl jsem, jak ztěžka polkl a pak vystrašeně přikývl. Neměl jsem tedy halucinace. Taky to viděl, takže to bylo skutečné. Ale avatar *Lucy* se stále mračil.

„Je mi líto, ale ani teď jsem nic nezaznamenala.“

„Fungují ti všechny senzory?“

„Dvakrát jsem je kontrolovala,“ opáčila mírně dotčeně. „Všechny diagnostiky jsou v toleranci.“

„Tak použij přistávací radar, infra. Zapni všechno, co máme.“ Cítil jsem, jak mi srdce naráží do hrudního koše. Zhoupł se mi žaludek. Pohlédl jsem na Vita.

„Dvě minuty do skoku.“ Zas byl schopný mluvit. Ukázal jsem mu palec nahoru a znovu jsem se otočil k obrazovce.

Bylo to tam zase!

Prostor se zkroutil a protrhl a odtamtud vyskočil netvor. Obrovský, neuvěřitelný netvor se hnul rychlostí útočícího jestřába. Krajková křídla měl složená na zádech a v otevřené tlamě se ve světle hvězd leskly tesáky. Měl jsem pocit, že se dívám do zející mordy plné zubů posetých diamanty. Obrazovka potemněla a loď sebou trhnula stranou.

Ty titánské čelisti s námi chvilku lomcovaly, pak nás netvor pustil, odlétl stranou jako cár dýmu a zakroužil, aby znovu zaútočil.

„Vyskočte s námi!“ zařval jsem na Vita a můstkem se rozezněl poplach. „Nemůžeme čekat, až po nás zase půjde. Vyskočte, dělejte!“

Trhl za páčku a *Lucy* skočila. Brutálně prorazila přechodnou oblast mezi dimenzemi a vypadla do normálního prostoru. Byla potlučená, převalovala se přes příď a z děr na pravoboku tryskal plyn. Z rotace hvězd se mi dělalo špatně a po několika vteřinách jsme narazili na skalnatý bok *Neodbytné touhy* jako rogalo na úbočí kopce.